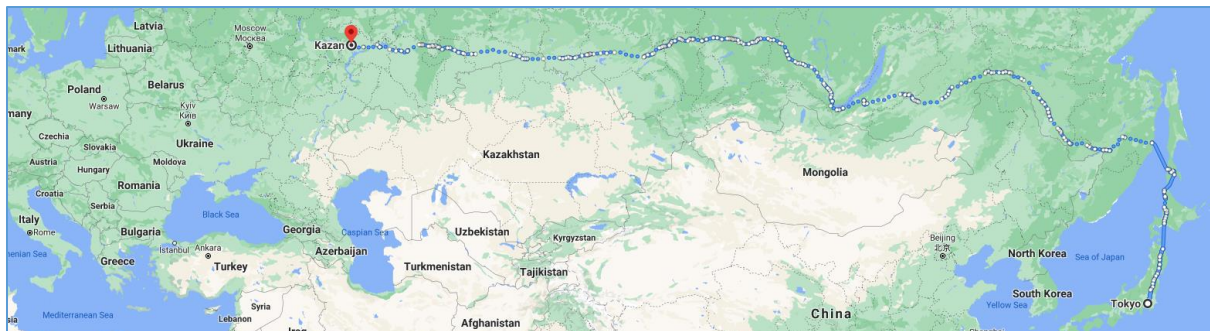

Můj milý deníčku,

dnes jsme dosáhli kilometru 9470 od našeho startu v Tokiu. Dnešní nadpis by mohl být:

Slavnostní překročení hranice dvou kontinentů

Po opuštění Novosibirsku jsme si to namířili přímou čarou na západ. Prošli jsme městem Omsk a od té chvíle netrpělivě vyhlíželi bílé štíty skal Uralu. Jsou vítanou změnou, protože jsme již dlouho šli po krajině víceméně placaté. Ural není nijak zvlášť vysoký, nejvyšší jednotlivé hory pohoří nejsou o moc vyšší než naše Sněžka, ale má jiný velký význam. Tvoří totiž hranici mezi Evropou a Asií, což znamená, že když jsme se začali šplhat do jeho vršků, zároveň jsme se rozloučili s celou Asií. Chlad a ledový vítr tu opravdu zalézá do srsti jako dotěrný hmyz. A kameny – všude, kam se podíváš, jsou kameny. Tady musíme dát opravdu bacha, jak a kam šlapeme. Koukáme, jestli bychom si nenašli nějaký polodrahokam, ale takhle v přírodě je poznají od obyčejných šutrů jen odborníci.

Na druhou stranu hor jsme došli celí a zatetelili jsme se radostí, že jsme se ocitli na naší evropské půdě. Ba, dokonce, mnozí i zavýskli! Sice šlapeme stále po Rusku, protože je prostě obrovitánské, ale už máme pocit, že domov je blízko. ☺

Myslíme, že jsme zahlédli losa, ale raději jsme přidali do kroku opačným směrem, než mělo zvíře namířeno (naštěstí tím správným) – los je nevraživý samotářský tvor a jeho paroží může vážit i dvacet kilo. Tak raději bereme do zaječích a kilometry na našich „tacháčích“ letí o106...

... takhle jedou Tataři, na rozbitém trakaři... Jsme v jedné z republik Ruské federace (jako bylo naše Československo – dvě republiky v jednom státě; jen v Rusku je těch republik dvacet dva, několik už jsme jich provandrovali), republika Tatarstán. Místní lidi jsou fakt Tataři. Jsou milí, a tak se ptáme po tataráku a tatarce. Ani jedno tu neznají – tatarku leda s velkým T (čili paní z Tatarstánu). Zato nám nabízí vynikající polévku tokmač a čülmäk ite – tatarský hrneček. *Tämle bulsyn!* To je v místní řeči dobrou chuť!

Vlajka a znak Republiky Tatarstán

Hle, přišli jsme do celkem pěkného, velkého města - do Kazaně. Míjíme krásné budovy chrámů a muzeí a kocháme se. Vypadají exoticky, barevně, až jásavě. Nicméně, dovnitř raději nejdeme, vypadáme trošku jako toulaví psi. Šakal je holt šelma venkovní.

☺

Tak, tady ve velkoměstě vyměňujeme prošlapané boty za nové, doplňujeme nutné zásoby a hurá dál - příští zastávka – Moskva!

Zdroj:

<https://www.tatar.cz/>

https://www.denik.cz/ze_sveta/v-rusku-vznika-unikatni-chram-spojuje-sestnact-svetovych-nabozenstvi-20190131.html